

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 6 (55) NOVEMBER 2004

Täna lehes:

Kuidas 19-aastane noormees räägib ideede müümisest maailmas

lk. 2

Rebased

lk. 3

Kuidas õpetajatel kadrid külas käisid

lk. 4

Reaalkool Hollandis

lk. 5

Vilistlane naaseb kooli

lk. 8

...ja palju muud huvitavat!

26.11.2004 Aktus

Kõigile neile TRK keskastme õpilastele, kes märgipeole ei tulnud, kujunes päeva tippsündmuseks ilmselt märgiakтус. Mis aktuselt ehk kõige paremini meelde jäi, oli meeoleolu. Õhkkond oli ülipidulik ning kui keegi asjatundmatu sellest aimdust soovib saada, võiks ta mõelda tunnistuste jagamise peale. Samuti nagu tunnistus välja teenitakse, oleme meie, abituriendid, auga välja teeninud märgi. Üritus kulmineerus, kui õhtuse peo pere naine, -mees Elo Madisson ja Argo Miller kutsusid ka 10. ja 11. klassi osalema õhtusel peol.

Pidu

Põhiline aeg veedeti saalis tantsupõrandal ja selle ümbruses. Juba avavalsist saati täitus saal rahvamassiga ning tants kestis seni, kuni mängis elav muusika. Tantsupõrandal olid eriti aktiivsed just nooremad õpilased, kes võtsid viimast sellest väikesest ajast mis neile kingitud oli. Üldise tantsimise vahetalana esinesid pidulistele noored peo-

9 kilo torti - tükike sulle, teine sulle, kolmas sulle, etc, etc, etc...

ja võistlustantsijad ning Argo õpetas kõigile selgeks väga lõbusa seltskonnatantsu kikapuu, mida hakati küll järjest veidrama muusika järgi keerutama.

Kui kell tiksus 21:00, koostööreerused abiturientid nooremate väljalaulmiseks. Kuigi hüpoteetiline inimkett oli auklik ning lauldav "välja, välja..." süngoobis või kaanonis ning sajas erinevas helistikus, said nooremad siiski aru, mida neile edasi anda taheti ning lahkusid sõnakuulelikult majast.

Alles nüüd algasid päeva kõige vingemad 3 tundi.

Esimene - ehk ka tähtsaim

- õhtupooliku suursündmustest oli märgikandjate toostide ütlemine. Tooste oli ühesõnalisi kui ka kõne stiilis, kuid üks oli ühine: kõik üritasid teistele soovida just seda head ja paremat, mida ise tähtsaimaks peeti. Reiska: "Saluut!". Martten: "Ärme unustagem kes me oleme ja kust me tuleme!". Teravmeelseim toost tuli seekord Karl-Erikult: "Okkiline saab olema meie tee püha tee juurde!". Kuulda võis palju sügavamõttelisi ja ka ladinakeelseid tooste, millest peegeldus midagi iga inimese hingest.

Peale suurt söömist oli vaja endid veidike liigutada ning seega võeti ette ülisalajane "suguharude tants", mille sisu mul pole surma ähvardusel kahjuks lubatud kellelegi avaldada.

Seejärel oli järg märkide lunastamise käes. Klassidele anti teemad seoses "Märkide isandaga", õpetajate teemaks oli: "Kuidas õpetajad oma märgid maha müüsid". Näidendid olid pungil fantaasiast ja teostatud suurima leidlikkusega. Näiteks kasutas Siim klassivenda Gerti hobusena ning direktor taipas pudeli šampuse vastu vahetada viimase kooli auraha.

Pidu oli mitmekordselt oma eesmärgi täitnud, meeoleolu oli lihtsalt suurepärane. Kel oli veel vähegi jaksu, see suundus koos kaasmärgistatutega edasi tähistama. Mina isiklikult sõitsin linnaliinibussiga oma kodule lähemale ning pärast kolmveerandtunnist jalutuskäiku vihmas olin taas kodus. Tundsin, et päev oli tõepoolest kordumatult korda läinud.

Kool pandi värisema suguharude tantsu tantsides

Siim Sepman 12a

Tallinna Reaalkoolis, nagu ka paljudes teistes koolides, on üks tore traditsioon – rebaste retsimine.

Ürituse mõte peaks olema selles, et kui noored ja rohelised kümnendikud tulevad gümnaasiumi, võtavad viimase klassi õpilased nad uhkelt vastu ja näitavad igati eeskujut. Abituriendid saavad sellest meelelahutust, sest teadagi võivad nad rebastele mõistuse piires mitmesuguseid ülesandeid anda ja käsklusi jagada. Uute õpilaste tervitamine toimub traditsiooniliselt sügiseti, kui algab õppeaasta. Tundub küll natuke tobe, et meie koolis toimus retsimine nii hilja, kuid lõppkokkuvõttes see midagi halba ka ei toonud: kaheteistkümnendikel oligi piisavalt aega valmistuda ja endale sobiv rebane valida ning kümnendikud said rohkem aega kohanemiseks.

Viimasel ajal on aga aina rohkem räägitud sellest, et rebaste retsimine on pigem tahtlik uute õpilaste mõnitamine kui viisakas vastuvõtt. Näiteks mitukümmend aastat tagasi Tartu Ülikoolis esmakursuslased lausa nautisid rebasteks olemist, kui nad said vanade üliõpilaste kulunud peakatete ees oma uusi tekkeid kergitada. Paari viimase aasta jooksul on aga ajakirjanduses räägitud mõningatest ränkade tagajärgedega retsimistest. Ka meie koolis paljud kümnendikud algul kartsid rebasteks olemist, sest arvasid, et sellest tuleb ainult nende mõnitamine, et abiturientidel võimalikult lõbus oleks. Aga nüüd, kui see üritus läbi sai, võivad kõik uued gümnaasistid rahulikult hingata, sest midagi hullu nendega ei tehtud. Enamus võib nentida, et neil oli lõbus ning tore rebaste nädal ning veel huvitavam retsimise õhtu.

Sellest võib järeldada, et Reaalkoolis on vaimukalt heatahtlikud abituriendid ja see üritus vaid liitis juurdetulijaid „veteranidega“.

Kõik on võimalik!

30. oktoobril toimus TIKis Edu- ja motivatsioonikonverents. Antud teemadel kõnelesid Juhan Kivirähk, Karoli Hindriks, Ando Meritee, Hans H. Luik ning UNESCO saadik Žiga Vavpotič. Ettekannete vahele mahtusid hoogsad vahelpalad korraldajate ja maitsvat sööki- jooki kooli kokatädidelt.

Ise kohal olles tõdesin, et meie kolmekordne maailmameister renžus, Ando Meritee, on üks enesekindlamaid inimesi, keda tean. Tema ettekandest väärib märkimist eestlaste põhiviga sümboliseeriv lause: „Ärge hoolige sellest, mida elevant teist mõtleb!“

“Eestlane, venelane ja ameeriklane seisavad loomaaia elevanti aia juures. Venelane tahaks hirmsasti teada, kui palju ta joob; ameeriklast huvitab, palju ta maksab. Eestlane mõtleb aga: “Ei tea, mis ta minust arvab?” Ando Meritee

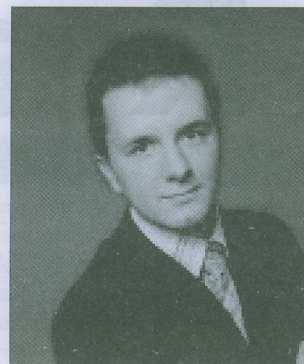
Tore üritus oli küll, aga seoses Ž. Vavpotiči, meie jaoks nii tundmatu inimese esinemisega tekkis väike

küsimus: “Kuidas saab kõigest 19. a. noormees rääkida meie ideede müümisest maailmas?” Seda läksime aga tema enda käest uurima.

Žiga Vavpotič on UNESCO saadik, Sloveenia Noorteorganisatsioonide liidu esimees, teeb koostööd sealse valitsusega ja kõigest 19-aastane. Esimene mõte oli, et ta on mõni järjekordne “ime-laps”, kes 14. a. ülikooli läks, kuid tegelikkus on üpriski tavaline: ta lõpetas keskkooli 18. a., osales Cambridge’i kolm kuud kestnud noorte juhtide seminaril, samal ajal Ljubljanas juurat õppides ning nüüd jätkab rahvusvaheliste suhete alal. Et ta meile vaid õnnestuva inimese mulje jättis, tahtsime teada, kas Žiga mõni eesmärk ka luhtunud on. “Oi, neid on palju. Aga kui sul pole isegi eesmärke, mis ebaõnnestuda võivad, siis pole elul ju üldse mõtet.”

Kuidas inimesed reageerivad, kui nad kuulevad, et Sa oled nii noor ja räägid edust?

“Mõned küsivad, et kes ma selline olen. Teised jälle üritavad leida jutust vähemalt ühe lause, mis neile kuidagi korda läheks.”

Kas sugu mõjutab Sinu arvates edu?

“Oleneb kultuurist. Olukord muutub kõikjal meeste ja naiste võrdsuse poole. Sloveenias näiteks tõusevad just naised suurettevõtete juhtideks.

Mida sa soovitsid Reaalkooli õpilasele?

“Julge unistada! Püstita eesmärgi ja võitle nende eest. Ainult nii saavutad sa rahulolu. Minu puhul see näiteks toimib.”

Tänasime Žigat, et ta leidis aega meiega vestelda ning lubasime talle ka Reaali Poisi saatata, ehkki ta seda lugeda ilmselt ei mõista. Kes üritusel käisid, on rahul, kes mitte – lootke, et tuleb uus ja parem võimalus.

Kui 19-aastane sloveenlane suudab nii enesekindel olla ja oma eesmärkide eest võidelda, siis suudame ka meie, eestlased. Olge teerajajad!

Karin

REK peab istungeid pausideta

Ajal, kui meie Riigikogu on üsna mures oma tööpäevade venimisega ööpäevadeks, on minu jaoks kaheldavaks muutunud igasuguste koosolekute mõtekus. Niisiis üsna skeptiliselt läksin ma 18. novembril REK-i koosolekule.

Kui nüüd kõik ausalt ära rääkida, siis peab alustama sellest, et “spiiker” Gustav Kalm hilines 5 minutit. Kui aga tead, et pead 8 tundi koolis istuma, siis 5 minutit siia-sinna ei loe ju midagi, seega koosoleku käiku see ei häirinud. Istung võis alata.

Olgugi et vastuseis koolivormile praegusel kujul on õpilaste seas olnud üsna suur, polnud otseseid lahendusi seniajani keegi välja pakkunud. Niisiis tegi Gustav ettepaneku luua töörühm, mis töötaks välja vormikandmise uue

reeglistiku. Minu üllatuseks 10-minutist vaheaega ei järgnenudki, kuigi ma olin valmis isegi öö koolimajas veetma, jõuti jaatavale otsusele vaevalt paari minutiga. Sama kiiresti leiti selleks sobivad inimesed ja algus värskendavatele ideedele oligi tehtud.

Nähes, missuguse rahulikkusega võeti viimane otsus vastu, siis kadus minus lootus näha tomatite pildumist. Rahumeelsest üksmeelest äratas mind tohutu arvamushulk koolisöögi kohta. Huvitav, kas väljend: “Me elame selleks, et süüa,” peab paika? Lõpuks otsustati jätkata toidu igapäevast kommenteerimist sööklapäevikus.

Viimaks jõuti “istungi” tähtsaima osani – aeg oli valida REK-i juhatus. Kõigepealt oli pikk, üsna üksluine arutelu selle üle, kas juhatuses peaks olema 3 või 5 liiget jms

formaalsus. Igatahes jõuti üsna sõbralikult otsusele, et juhatusse kuulub 3 inimest: 10-ndik, 11-ndik ja abiturient. Kandidaatide sõelast pääsesid üsna tervena 4 gümnaasisti. Kõik kandidaadid esitasid oma nägemuse reaalist ja REK-ist, millest üks vaimukamaid kõlas järgmiselt: “Ma tahan, et meil oleks siin haamer ja oleks lõbus.” Kui ametlik aeg oli läbi saanud, algas hääletus. Õnneks ei võtnud see just väga palju aega ja juhatus oligi selgunud: Ove Kangur, Gustav Kalm ja Paula Solvak.

Tundub, et meie koolis sujub koalitsiooni ja opositsiooni koostöö märksa paremini kui Riigikogus: nad oskavad pida istungeid pausideta.

Lise-Lotte

Reaali Poiss õnnitleb

01.nov	Aita Ottson
12.nov	Ene Saar
14.nov	Toomas Toomra
20.nov	Tairi Tamme-Amjärv
28.nov	Mõttus Anu
01.dets	Erkki Otsman
03.dets	Mai Gross
09.dets	Andrus Kangro
10.dets	Anu Ermann
11.dets	Mart Kuurme
15.dets	Kai Anier
21.dets	Ave Veermäe
23.dets	Lehte Järve

Istu, too, tee! Ära virise, rebane!

On reede, 19. november. Väljas sajab lund, enamik kümnendikke on juba koduteel. Madalahäälne meeste-rahvas teatab raadiost: „Kõik rebased esmaspäeval 7.40 aulasse!“. Uudis levib kulu-tena, rate.ee postkaste läbib mitmeid kordi selleteema-line ahelkiri. Novembri neljas

nädal oli rebaste retsimine!

Tähtsaim ülesanne oli olla abiturientidele meelepärane. Seega kaheteistkümnendikud võisid meiega teha pea kõike, mida tahtsid. Ja nende tahet nägi igaüks rebaste vurrudes, sabades ja mitmesugustes ilu-protseuurides. Samuti võis näha rebaseid hommikuti

koogikarpidega kooli ruttamas ja vahetundides puhvetijärjekorras sendihunnikuga seismas. Mõnele lohutuseks oli ka tore tõsiasi: triik-särgi sai kappi jätta ja kanda uusi, sageli kummalisi riideid.

Siiski ei aidanud rebase-isandatele kookidest ja teenetest, pidime veel nende meelt lahutama. Näiteks kolmapäeval lõbusasime abituriente tantsu ja karaokega ja neljapäeva söögivahetunni ajal jahmatas kümnendikke apsakas menüüs, kus polnud kirjas, et suppi ja magustoitu oli ette nähtud süüa kahvli ja väikese diameetriga kõrrega.

Kuigi iga abiturient oli endale rebaste poolt täidetud CVde põhjal valinud ühe kümnendiku, ei kujunenud olukord päris ideaalseks – väga palju rebaseid ei näinud

oma retsijat terve nädala jook-sul. Kurv on veel ka see, et tore-dat traditsiooni võetakse kohati alandamise või inimõiguste rik-kumisena. Kõik nüüdsed retsi-jad on kunagi rebased olnud ja teinud läbi taolise ristimise, paari aasta pärast saame ka ise rebaseid endale allutada.

Seistes julgelt vastu kõikidele jaburustele, pidasime vastu ja ei lasknud uutest hirmuäratavatest ülesannetest ennast heidutada. Nädal oli sisukas, retsijate käske täites saime tuttavaks mitmete vanemate koolikaaslastega ja kellel vedas, sellel igav ei olnud. Naerda sai palju, kuid kõik see oli alles algus põhilisele retsi-misele reedel.

Karli Kütt 10b

“Pane käsi sisse, rebane! See pole midagi jubedat, ausõna!”

Rooma, rebane, rooma!

Käes on reede õhtu ning reaalkool on läbi teinud häm-mastava muutuse vaoshoitud haridustemplist rajuks rebase-linnakuks, kus iga gümnasisti-hakatis kõikvõimalikke lõbus-tusi omal nahal tunda saab.

Keldrikorrus:

Baar (garderoob). Leti taga on meelad baaridaamid, baar-manid, kes lasevad kummali-sel vägijookidel ojadena voolata. Hais käib üle pea ja olemine on kuum.

SPA(aeroobikasaal).Pealerohek et kehakinnitust baaris, saab end taas vormi ajada väikese trenniga. Füüsilise pingutuse järel aitavad teil lõõgastuda ko-hupiima- ja kodusjuusturavile spetsialiseerunud kosmeetik-terapeudid. Tekib kihk lahku-da. Kiiresti. Suundume edasi.

Esimene korrus:

Karaoke-lounge (muusika-klass). Keegi amatöörlaulja teeb hääleharjutusi. Põgeneme

kabuhirmus.

Teine korrus:

Uurivat ajakirjanikku rünnatakse kahtlase tuubiga, puudub igasu-gune austus ajakirjanduse vastu.

Hevimetal mumifitseerimine (vene keel): Raskemuusikast tar-dunud rebased (kes šokis, kes afektiseisundis) rullitakse rõõm-salt paberisse. Kellegi sokid levita-vad uimastavat aroomi. Ajakirjaniik kaotab oma nohu. Suundume kor-rus kõrgemale.

Punaste laternate tänav (kolmas korrus):

Romantika küünlavalgel (ema-keeleklass nr. 1). Keset tülili, siidi ja sametpatju üksteist väga lähedalt tundma õppivad küm-nendikud panevad abituriendid-ki punastama. Järgmises ruumis (emakeeleklass nr. 2) tegeletakse aga rollimängudega. Et vaeste re-baste eneseväärikust veelgi jalge alla trampida, kohustatakse neid osalema rollimängus “Kujuta ette, et sul on saba ja topi see pudelisse”.

Ajakirjanikke häirib tundmatu päritoluga valge kummik keset musta kilet. Selle otstarvet varjatakse kivalt. Kolmandas emakeeleklassis toimub toidu alternatiivkasutuskursus “Kala ja muna kui šokiteraapia vahendid.”

Olles tagasi punaste laternate rüpes (koridoris), märkame val-latut vahukoorega maiustamist, vaid maasikad on puudu. Veidi eemal tehakse aga taas kehali-

si harjutusi- rebasekollektiiv roomab entusiastlikult mööda põrandaid ja treppe.

Kõik atraktsioonid edukalt läbi-tud, kogunetakse aulasse. Toimub traditsiooniline ristimistsere-moonia, misjärel kümnendikud on täisväärtuslikud gümnasist-id. Nüüd läheb meel kurvaks, tarvis lahkuda. Kes koju pesema, kes peole, kes hoopis koolimaja küürima.

Karin ja Siim

Kadrid möllasid Tallinnas

Kadrisandid pole tänapäeval eriti tihe nähtus. Et elus hoida vanu traditsioone ja pisut nalja saada, otsustas kamp reaalikaid oma esiemade kombel valgesse riietuda ja õpetajaid üllatada. Kokku lepitud aeg oli 18.45 õp. Raa maja juures, kuhu õigeks ajaks jõudis vaid Karin, seda küll peale väikest kahevõitlust jäise asfaldiga kohas, kus hukkusid Julija, politseikoer ja hull pomipanija kõigest 8,5h hiljem. Teistel Kadridel (Lise-Lotte, Ullabritt, Siim ja autojuht Siim) oli kellatundmisega natuke probleeme ning uus kogunemine pidi toimuma 19.00 õp. Saukase kodu lähedal.

Lõpuks kokku saanud, imetlesime üksteise valget ja naljakat riietust ning kordasime üle esinemiskava. Etendus pidi algama sissepalumise lauluga, järgnema tutvustus ning loos õpetajatele, millega nad endale esitatava "õnnenäidendi" tõmbasid. Traditsiooniliselt oli plaanis ka rahvamõistatuste pärimine ning muu tants-trall. Etendus võis alata.

Kortermaja lävel tekkis pisike probleem – ukseid on ju lukus. Muud ei jäänud üle, kasutasime ära lahkeid majaelanikke, kes meid sisse lasid. Tükk aega itsitanud, alustasime oma sissepalumisega. Laulsime, mis me

laulsime, uks ei avanenud. Järgnes mõistatus: "Kas füüsikaõpetaja veedab ka kadrisandina kuskil aega?"

Midagi polnud teha, tuli asuda järgmise ohvri juurde. Ja õpetaja Raa nägu OLI üllatunud, nähes laulvaid õpilasi ukse taga. Egas

midagi: et mitte sajatusi pälvida, lasti meid seal siiski sisse. Üks tore tädi (õpetaja abikaasa) andis Kadridele maiustamiseks komikarbi. Kava ette kantud, viljaõnn soovitud, jätkasime oma teekonda.

Uueks võõrustajaks olime valinud Kristi Koidu. Pika ootamise peale hakkasime näppima ukse kõrval olevat domofoni-nimelist seadeldist. Mõne aja pärast lasigi tubli naaber meid sisse (niipalju siis turvaustest). Peale mõningast laulmist õpetaja ukse taga ja naermist, et peagi hulukambale politsei kutsutakse, tegime sealtki minekut. Samal ajal

keerles peas vaid üks mõte – kus meie õpetajad küll oma kolmapäevaõhtuid veedavad?

Mõistatus jätkus. Lahkete naabrite abil saime ka õp. Kangro trepikotta sisse. Lõime sealgi laulu lahti, ent vastukajaks oli vaid koera haukumine. Tuli leppida paratamatusena – õpetajad olid kadunud. Jäi üle loota, et kesklinnas elavad Nora, Tairi ja Kerli oma õhtut kodus veedavad.

Esimesena läksime sooja otsima õpetaja Malsi juurde. Julgelt astusime autost krõbeda pakase kätte ja siirdusime ootusärevalt sissekäigu juurde. Üllatus, üllatus: uks kinni! Kahjuks puudus ka vana abimees domofon. Meie nupukates peades sündis

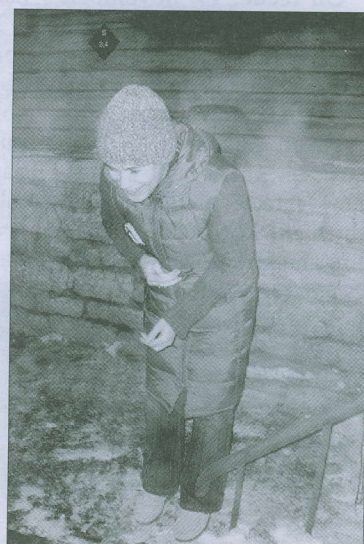
kibekiirelt uus plaan: viskaks paar lumepalli akna suunas. Uus probleem oli aga kohe varnast võtta: meie visked ei tabanud kuidagi märki ja õiget akent ka ei teadnud. Umbes veerand tundi mängisime mängu "Viska ja taba". Siis juhtus üks möödakäija kesklinnas kolavatest Kadridest nii meeldivalt üllatunud olevat, et pakkus meile õunu (meie muidugi esinesime) ja veidike entusiasmi oligi meie külmunud varvastes tagasi.

Pärast veerandtunnist loopimist oli meil tõsiselt kõrini. Õnneks tuli ühel "mitte-nii-külmunud-aga-siiski-on-külm-olla" Kadril mõte välja uurida Nora telefon. Number hangitud, olimegi pea soojas toas. Õpetaja lõkerdas naerda ja rõõmus-tas igati meie külaskäigu üle.

Seejärel asusime läbi tuisu teele Tairi Tamme-Amjärve juurde. Lärmakad nagu me oleme, hakkasime hoovis kõva häälega laulma. Meie esinemine saigi teenitud tähelepanu ja kunstiopetaja tuli meid õue uudistama.

Sel korral oli esinemise kulminatsiooniks mõistatus. Küsisimusele: "Mis see on - eit all, taat peal, taadi tolk eide augu peal?" vastas õpetaja kõheldes, "No ma ei tea, mina oma vanuses pakun, et eks see ikka sugühe ole." Kuuldes õiget vastust (kaev- toim.), oli kõigil raske naeru tagasi hoida. Preemiaks saime seekord Koidula, sest kadrid pidavat seal väga harv nähtus olema ja seetõttu polnud midagi varutud.

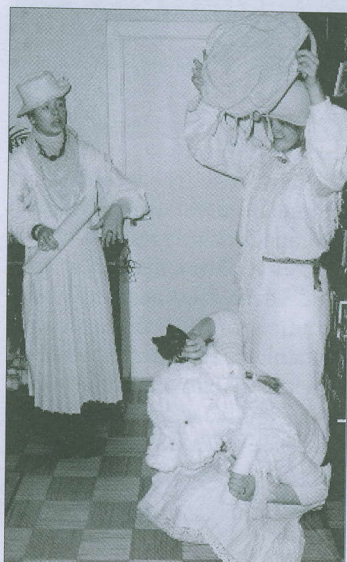

Egas midagi, tagasi autosse ja edasi. Järgmisena külla õpetaja Viksile. Leidnud õige maja, vähemalt enda arvates, suutisime naabrite kaasabil taaskord trepikotta hiilida. Oma ehmatuseks polnud tegemist mitte ainult vale trepikoja, vaid lausa vale hoonega. Vabandanud uksele ilmunud unesegaste isikute ees, lahkusime ja otsisime õiget aadressi.

Peagi paistis õige maja käes olevat ning lumepallilähing võis taas alata. Viimasega kiskusime rahuliku elu rüppest lahti veel ühe süütu linnakodaniku, kes meid õige korteri aknaid pommitama juhatas. Õnn polnud aga sugugi meie poolel, matemaatikaõpetaja oletatavatest akendest lahutas meid kõrge aed ja hulk maad. Kuna Õnn kavatseski pipardama jääda, tuli meile appi hoopis Pime Juhus vastutuleliku noormehe näol. Muidugi oli see ka ainus kord kui Õnn end ninapidi vedada lasi. Aadress oli seekord küll õige, aga koht vale. Tegemist oli õpetaja vanemate koduga (mis muidugi ei takistanud meid kohustulikkude eeskava maha mängimast).

Paistis, et kadritamisega oli selleks korra lõpp, vaevalt keegi meid nii hilisel kellalal olekski vastu võtnud. Väsinuna, kuid endiselt positiivsusest pakatavalt suundusime pitsat ostma, mandariine ja õunu sööma ning õhtut lõplikult mööda saatma.

Värske Veri

+ Riietusnormid - jah, poolt! ei, vastu!

5. novembril peale kuuendat tundi toimus auditooriumis väitlus "Koolivorm - poolt või vastu". Pealtvaatajaid oli terve ruum täis. Võistkonnas triiksärgi poolt olid koolidirektor Gunnar Polma, vilistlane Mati Kaal ning lapsevanem ja vilistlane Mart Mikk. Vastameeskonnas osalesid Stardi võitja 2003, Eesti Meistrivõistluste hõbe 2004, TTÜ Tegusate Eesti Noorte liige Ove Kangur, Brüsseli Eesti Väitlusmeistrivõistluste võitja Gustav Kalm ja Start 2003 võitja, Eesti Meistrivõistluste hõbe 2004,

Eesti Koondise kandidaat väitluse MM'1, 2004 aasta Suvelaagri individuaalne parim Holger Nõmm alias Tomster.

Kuigi arutluseks oli koolivorm, peeti väitlust teemal "riietusnõuded Tallinna Reaalkoolis". Pooldajad tõid välja mitmed plussid: reaalkooli traditsioonid, teiste mainekate koolide vorm, reaalkooli logo kandmisega kooli propageerimine. Hoolimata heast ettevalmistusest oli siiski märgata amatööride seas mõnede väidete puudumist, mis aga ei heidutanud vastameeskonda neile vastu

Jah-meeskond: vasakult: Gunnar Polma, Mati Kaal, Mart Mikk.

vaidlemast. Tänu sellele ei jäänud nägemata pilt Eesti Päevalehest, kus vaatamata oma korrektsele rõivastusele istusid tuntud poliitikud aknalaual. Samuti toodi tõendusmaterjaliks ameerika teadlase uurimistöö, mille kohaselt triiksärk pigem kahjustab õpitulemusi, kui parandab neid.

Väitluse kõige põnevamateks osadeks võib julgelt lugeda risküsitlusi, kus selgus, et kriit ja tahvel on parim õpetamismeetod, hoolekogu otsused on alati kõige

õigemad, Reaalkool on raudselt parem kool kui kõik teised ja küsimusele, kas Reaalkooli õpilased on rumalad, ei olegi nii kerge vastata.

Võitja otsustas publik ja selleks osutus loomulikult õpilaste võistkond. Samas ei saanud teema ammendatud. Peale väitlust jäid asjaosalised veel samal teemal arutlema. Tulemusena lubas direktor omalt poolt tõesti natuke triiksärgi suhtes järele anda. Ehk varsti on seda ka kooli peal näha.

Aile Keskel ja
Inga Põldsalu 10a

Reaalikad esindasid Europarlamentis Soomet

Novembris oli kuuel kümnendikul (K.Kosk, J.Aasamets, P.Lehiste, A.Soolep, K.Olesk ja mina) ainukordne võimalus sõita Euroopa Parlamenti mängima. Model European Parlament'i on Hollandis korraldatud juba 15 aastat. Tavaliselt on sellest osa võtnud Hollandi ja Belgia õpilased, kuid sel

korral otsustas eesistujamaa Holland pakkuda võimalust ka uute liikmesriikide õpilastele.

Kevadel kadusid nädalaks koolist ära direktor Gunnar Polma ja ajalooõpetaja Heli Ahuna. Keegi täpselt ei teadnud kuhu, kuid tekkinud vabade tundide tõttu ei olnud kellelgi mahti sellele mõelda. Kui nad naasid, selgus, et nad olid külas-

tanud Hollandit ning hankinud meile võimaluse osaleda sügisesel MEP sessioonil ja loosi tahtel esindada seal Soomet. Tasapisi pandigi kokku kooli esindus.

Kogu üritus kestis nädal aega, selle aja jooksul olid kõik jaotatud erinevate riikide ja komisjonide vahel (Inimõiguste-, Kaitse-, Välispoliitika jne). Kolm päeva oli kõigil komisjonidel aega panna kokku resolutsioonid antud teemal ning hilisemal üldassambleel neid kaitsta. Põhiliselt oli kasu väitlemis- oskusest, sest MEPi eesmärk ongi palju vaielda. Nädala tippsündmuseks sai peassamblee, kus tuli oma resolutsiooni kaitsta ning teistele eriti raskeid küsimusi esitada ja plaanides nõrku kohti leida. Hiljem pandi iga resolutsioon hääletusele. Kahjuks oli see aasta eriti karm, sest peaaegu

pooli lahendusi vastu ei võetud ja tekkis tunne, et sinu kolme päeva tööd ei hinnata.

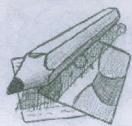
Reisil jäime napilt välja väga kriitilisest konfliktist moslemite ja kohalike vahel. Nimelt külastasime Haagis Inimõiguste Kohust ja vaid paar tundi pärast linnast väljasõitu suleti tänavalahingute tõttu väljapääsud.

Kokkuvõtteks võime öelda, et see oli unustamatu üritus. Leidsime palju sõpru ja tekkis ka idee midagi taolist Eestis korraldada. Nii, me kutsume- gi üles kõiki, kellel oleks endal jube soov taolisest asjast osa võtta, seda propageerida hoopis Eestis, kust see võiks areneda ka ümbritsevasse EL riikidesse. Lõpetuseks kasutame oma komisjonijuhi sõnu: „Nüüd ma mõistsin, et ega see poliitika polegi lihtsalt suur bullshit.“

Ave Lauren, Kristel Kosk 10b

"Meie koos Hollandi võõrustajatega"

Palgamõrvar

Ma olen palgamõrvar ja ei eita seda. Oma ohvrite üle ma arvet ei pea. Istun vaikselt laua taga, kui ukse tagant poetatakse nahkkindas käe poolt sisse ümbrik. Ajan end ohates püsti ja võtan oma järjekordse tellimustöö kätte. Uus töö. Poliitik, kes teab liiga palju. Saabun varakult tema kontori vastas oleva

maja katusele. Löön püssi läikima, mis on talvisel ajal uduseks ja lumiseks läinud. Sean oma asjad valmis, testin sihikut, uut summutajat ja lasersihikut. Kõik on töökorras.

Poliitik saabub tumedate aken-dega lumivalges Mercedes Benzis.

Turvamehed tunglevad ta ümber, et teda kaits-ta. Ta astus sisse. Paariks minutiks kadus ta silmist, aga jälle ilmus ta nõupidamissaalis nähtavale. Ta kätles teisi poliitikuid ja astus poodiumi otsa. Ta hakkas kõnet

pidama.

Nüüd või mitte kunagi, ütles sise-mine hää mu sees. Pühkisin si-hiku uuesti puhtaks ja laadisin rel-va. Vaikusel kõlas relva laadimise hää natuke masendavalt. Suunasin relva ta pea poole ja tundsin mingi-sugust erutust. Et mina otsustan

tema saatuse üle.

Naersin vaikselt.

Lugesin sekundeid.

5,4,3,2,1,...

Kõlas lask. See oli

surmav. Nägin,

kuidas turvamehed

kohale tormasid.

Selline ma olen.

Veel üks lõpetatud

elu, veel üks või-

malus mängida

jumalat. Aeglaselt

ja natuke kurvalt

panin oma asjad

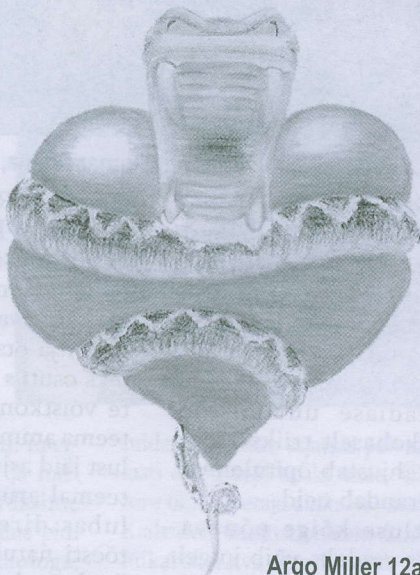
kokku, lahkudes

sündmuspaigalt

politseisireenide

saatel.

anonüümne

Argo Miller 12a

Ära väsi

Märka märke märkamisest, pakimakarone keetes ära väsi ärkamisest südalinna aega veetes märgi ära tärkamisest oma tõelist palet reetes vaiksest uduhommikusest häbelikku pilku peites...

Iseenda kummastusest silmini ses vees kui seistes vihkamisest, armastusest hingesöövast meeleheitest, puudumisest, kuulumisest, nukralt väsin silmavaatest kindla meele teesklemisest... kurdistan end kurtimisest...

märka märke märkamisest üllatusest üllatunud õppida saab eksimisest??? mõistus mõtteist küllastunud.

Ning ei pane punkti loole, veidi nagu suudlus suule, kirge palju, mõtet vähe, uinumine meelest läheb.

Siim

Hommikune post

Kui ma hommikul posti tooma läksin, ei kujutanud ettegi, et mulle võiks tulla mõni huvitav kiri. Ometi leidsin teiste valgete ümbrike seast helebeeži lõhnava paberisse pakitud kirja. Hakkasin huviga lugema. Kirja sisu on järgmine: „Me pole juba pikalt näinud, igatsen Sind väga! Tulen reede õhtul kell 6. S.V.“ ma jäin hämmastunult kirja vaatama ja ei osanud kuidagi reageerida. Kes see S.V. veel on? Ma küll ei teadnud kedagi taoliste initsiaalidega. Aga kui nüüd järele mõtlema hakata, siis 7. klassis oli tõesti üks Siim Viimiste, kes kogu aeg lootusetult mul järel jooksis. Tol ajal olin veel noor ja ei osanud teda korralikult hinnata. See pidi olema tema! Just nädal tagasi me veel kohtusime Kaubamajas ja jäime viivuks rääkima. Ma tundsin, kuidas kõhus keerama hakkas... mul polnud ju mitte midagi selga panna! Ja reede oli juba järgmine päev.

Peale kahetunnist shoppamist leidsin endale armsa tütarlapseliku kleidi, mis sobis ideaalselt mu roheliste silmadega.

Nüüd oli veel söögimure. See probleem leidis endale lahenduse toiduosakonnast kalaleti taga: ema õpetatud retsept oli siiani hästi meele.

Järgmisel päeval ruttasin koolist kiiresti koju. Olin väga õnnelik, et vanemad koos väikevennaga veel nädala lõpuni Soomes viibivad. Koristasin kiiresti maja ära ja tegin valmis kalaprae. Viis minutit enne kuut oli kõik valmis ja hakkasin närviliselt ootama. Täpselt õigel ajal helises uksekell. Kiirustasin avama. Aga seal ei olnud Siimu, ukse taga oli hoopis mu vanaisa. „Tere, kullake, palju õnne sünnipäevaks!“ ütles ta mulle kinki ulatades. Ma ei osanud kuidagi vastata ja naeratasin nõrgalt. Nii et tähed S.V. olid siis tähenduses „Sinu Vanaisa“? No muidugi, ma olin kogu närvitsemisega ära unustaund, et vanaisa alati mu sünnipäeva puhul mingi üllatuse teeb. Niisiis taganesin kiiresti söögituppa, et kärmelt kaks romantilist küünalt laua pealt ära tõsta.

Elo

Jama lugu

Sa oled kui lumi - ilus ja õrn lumehelvest, mille kohal lendab tuvi kõrgel kõrgel lumepilvest.

Ma olen kui päikesekiir - nii hell ja soojendav, mis soovib, et sa oleks siin, kus universumi ilu on meelitatav.

Ei taha olla ma päikesekiir, sest soojus ju lume hävitab. Ja kaoks mu elust siis ainus asi, mida armastan.

Argo Miller 12a

Isadepäeva üritus

Meie koolis toimus 13.novembril isadepäeva pidu. Pidu toimus suure maja võimlas. Peolised olid 2a ja 2b klassi lapsed ja nende isad. Võimlas olid üles pandud laste portreed isadest. Iga isa pidi leidma oma portree. Enamus isasid ei leidnud oma pilti üles. Kehalise kasvatusõpetaja korraldas meile võistlusi. Kõige naljakam oli kotijooks. Tavalise riidest koti asemel oli kilekott, mis läks kogu aeg katki. Sass 2a-st leiutas, et kui kilekott läks katki, siis tuli see ümber jala siduda. Niimoodi sai edasi joosta.

Toredad olid ka nõõbikorjamine, varbseina peal ronimine, pallide läbi korvi viskamine ja torbikujuks.

Kuid kõige toredam oli see, et isadel oli aega peole tulla!

Karl Jõeste 2a klass

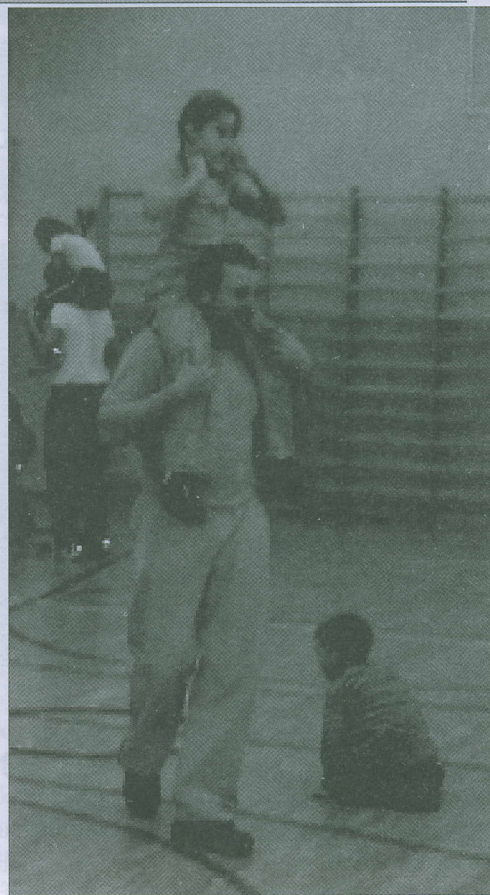
...

Isadepäeva üritus oli väga tore. Veetsin selle toreda päeva koos oma ristiisaga, kuna minu isa oli samal ajal Eestist ära. Ristiisale meie üritus meeldis väga. Loodan, et ka teistele (isadele, vanaisadele, onudele, vanematele vendadele jne) jäi sellest üritusest tore mälestus. Isadepäeva üritus algas meie poolt ettevalmistatud näidendiga "Seene varjus". Mina esinesin isadele luuletusega "Isadepäeva luuletus".

Edasi oli isade etteaste. Nemad pidid kohapeal välja mõtlema näidendi ja seda esitama. Lõpuks oli ühine mäng, kus pidi õhupalle koos täis puhuma ja need kinni siduma. Need, kes puhusid kõige rohkem palle täis, olid võitjad. Siis mängisime samade õhupallidega mängu, kus tuli neid palle vastaspoolele visata. Kelle poole peal oli kõige rohkem palle, oli kaotaja.

Ootan juba põnevusega järgmise aasta isadepäeva üritust.

Henrik Innos 2a klass

lõbutsemas issi kukil

Joonistusvõistlus "Päkapikud Vanalinnas"

Juba teist aastat võtsime osa joonistusvõistlusest. Eelmisel aastal tuli võit meie klassi. Võitjaks osutus siis Eleen Laul. Sel aastal oli teine teema - "Päkapikud Vanalinnas". Oli väga raske mõelda, mida joonistada, mõned olid võtnud kaasa isegi plaani, kuidas joonistada. Mina sain idee ühest jalutuskäigust klassiga vanalinnas. Kahe tunniga pidi olema meil töö valmis ja õpetaja toimetas need pildid žüriile edasi. Möödus umbes 1,5 kuud. Ühel õhtupoolikul helistati mulle koju ja teatati, et minu töö on välja valitud 500 töö hulgast. Pidin minema Raekotta autasustamisele, kuhu võis kaasa võtta ka oma vanemad. Nii ma siis läksin koos oma ema ja vanaemaga. Autasustamisel selgus, et olin I-IV klassi õpilaste hulgas parim. Minu pildist oli tehtud kaart, mille sain ka mina. See kaart läheb müüki ja selle tulu läheb laste turvakodu toetuseks.

Autasu andis üle Marit Maripuu (linnavolikogu esinaine - toim.) ja eriauhinnad andis üle kirjanik Leelo Tungal. Autasuks sain ilusa diplomi, martsipanist päkapiku ja kinkekaardi.

Pärast autasustamist pakuti kõikidele lastele torti ja limonaadi.

Läksin koju õnnelikuna!

Milda-Marleen Luige 4b klass

MILDA-MARLEEN

4. KLAS

Reis kosmosesse ehk kuidas ma käisin 11-ndas klassis

„Tere tulemast kooli! Meie üritus kestab koos vaheaegadega orienteeruvalt seitse tundi. Palume lülitada mobiiltelefoneid vaikselse režiimile. Kooli ajal pole lubatud pildistada, filmida ega teha heliülesvõtteid. Palume kanda triiksärke ning vahetusjalatseid. Lisaks tuletame meelde, et kooli territooriumil pole lubatud suitsetada, tarbida alkohoolseid jooke ega narkootilisi aineid. Täname ning soovime teile meeldivat koolipäeva!”

Neljapäeva hommik kell kolmveerand kaheksa Estonia puisteel. Sudune õhk, autod, inimesed. Üpris vaikselt moel kiirustatakse sihtmärgi suunas. Näiteks kooli. Koolimaja on avar ja valge, suubun koos kaasõpilastega vene keele klassi. Tõtt-öelda üllatab mind ümbritsev suhteliselt ergas meeleolu, sest kellaaeg on, olgem ausad, siiski varajane. Tunni teema on soversenie-nesoversenie vid ning selle raames saan maha oma koolipäeva esimese faux pas'ga.

Järgmine kadalipp saabub emakeele tunnis, mil avaneb võimalus kirjutada kontrolltöö süntaksi teemal. Sobran parasjagu oma mälu tagataskutes, lootes leida kadunud teadmisi, kui õpetaja meil silmad kinni ja pastakad käest palub panna: „Mõelge ometi, mis on alus ja öeldis, mis küsimustele nad vastavad. Nüüd tehke silmad lahti, vaadake harjutust kaks ja kolm ning veenduge, kas te ikka olete täie mõistuse juures!”

Vaatan. Hirm hakkab!

Aga et asjadel on soodumus ikka halvemuse poole pöördu-

da, siis on järgnev keemia tund kahtlemata reis kosmosesse. Tundmatule planeedile. Istun pingis, loen seinäärseid kraanikausse kokku ja juurdlen, kas on võimalik, et ma midagi sellist tõepoolest kunagi olen teadnud, mida õpetaja parasjagu tahvlile kirjutab?

Ainus tund, mis meelest pole läinud, on muidugi vahetund. Lobisemise ja naermise oskus pole sugugi rooste läinud ning kui meie kool vahepeal noorenduskuuri läbi poleks teinud, oleksin ilmselt meeleldi söögivahe- tunnil mööda käsipuud sööklasse

söitnud.

Viipan hüvastijätsuks valvuritädile ja kõmbin mõtteid mölgutades oma igapäevase elu juurde tagasi.

Hämmastav, kui palju me siiski unustame kõigest sellest, mis kunagi õpitud. Muidugi, väga palju on juurde tulnud, erialast, spetsiifilist informatsiooni. Lihtsalt natuke kahju on, tegelikult ma hea meelega mäletaksin, milline näeb välja metüüleeter. Aga ma loodan, et ma kunagi teadsin ning see arendas minu mõtlemist.

Teiselt poolt, jättes kõrvale unustatud faktid, polnud siiski

kuigi raske õpilase rolli endas taas elustada. Olgem ausad, kaks-teist aastat on noore inimese elus ikkagi pikk aeg ja muidugi oli soe tunne näha neid samu õpetajaid maja peal liikumas. Renoveeritud koolimaja ei tundunud põrmugi võõrana, pigem oli hea meel näha korrastatud klasse ja sööklat.

Ainult rõõmu, ainult siirast rõõmu!

„Lugupeetud õpilased. Kool on tänaseks lõppenud. Soovime teile turvalist koduteed ja tere tulemast tagasi homme!”

Eike Ülevain 113. lend

Õpetajad ütleavad...

Anu Ermann:

“Seda ma tean, et Vilgo on loll, aga et Orav on ka ära pööranud...?”

“Kuule, Vilgo, ütle isale, et ta sind ukse taha arenema saadaks”

Andres Raa:

“Kuigi olgu öeldud, et Nii.”

Raa: “Teisipäeval on suuline vastamine, ükshaaval vastate.”

Sten: “Nagu, et ükshaaval vastame tagaruumis ve?”

Raa (kahtlane naeratus)

Heli Ahuna:

(tüdrukutele tagapingis)

“Te käite mulle närvidele. Ikka räigelt käite. Noh, mis te nüüd vahite nii lolli näoga?”

Andrus Kangro:

“Arvulised numbrid.”

“Plahvatus on väga kuum teema viimasel ajal.”

“Etanooli ma ringi laskma ei hakka - mis sa ikka pagarile saia pakud!”

“Ärge te arvake, et siin ilmas midagi eriti ilusat on, kõik on puhas keemia.”

“Nii et need, kes kahed said - paras teile!”

“Nüüdsest alates te võiksite raamatuid kaasas kanda... kui te viitsite.”

(10-ndale klassile): “Mis teil

viga on? Rebased olete või?”

Mart Kuurme:

“See paat liigub siin. Liigub küll.”

õpetaja: “Kui kaua veel see laat kestab?”

klass: “Meil oli eelmine tund vene keel.”

Aita Ottson:

“Džentelmenid kõik tormasid. Nägite, jah? Õpetajal kukkus kriit maha.”

Silvia Mumma:

“By the way, I haven't eaten my breakfast. I usually have one person for breakfast.”

Tulevased üritused:

10.dets. – fotonäitus „Kool“ parimate piltide autasustamine

10.dets. – G-5 pidu sööklas

16.dets. – klaveriklassi kontsert

17.dets. – 5.-9. klasside jõulukarneval „Jõuluvõlumaa“ aulas

22.dets. – jõulupuud

22.dets. – 12.00 korvpalliõhu

23.dets. – jõulukontserdid

23.dets. – gümnaasiumi jõulupuud

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 6 (55) november 2004

peatoimetaja

toimetaja

fotograaf ja kujundaja

Värske veri

Maili Madissoon

Elo Madissoon

Janika Leisalu

Karin Volmer

Lise-Lotte Lääne

Siim Tõniste

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ning on tasuta.

Võrguleht: <http://rp.real.edu.ee>

Ühendus: reaali.poiss@real.edu.ee